

GAZETA

INVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XVIII
Nr. 874
Vineri 25 nov.
1966
4 pag. 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Farmecul drumului

DOI ȘI CU DOI FAC PATRU
Patru și cu patru opt
Opt și cu opt fac
saisprezece...
REPETAȚI! spune profesorul...
(Ora de dictare, Jacques Prévert)

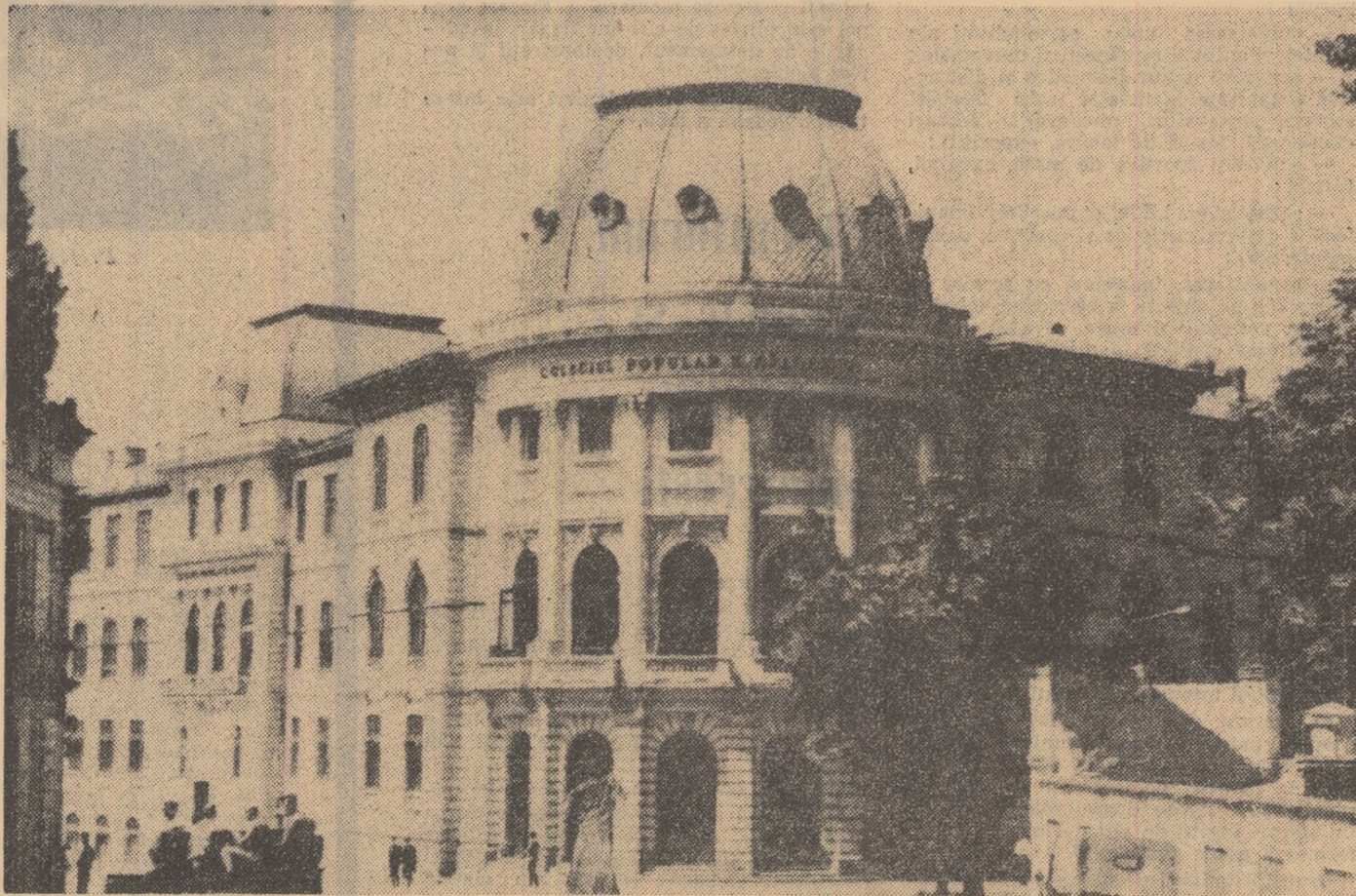
Curiozitatea, pasiunea de a ști, de a afla, este o caracteristică a copiilor. Profesorului i se oferă un material cum nu se poate mai propice pentru a înșămîna grăunțele cunoașterii. Școala este o instituție destinată prin definiție realizării acestui proces. E un proces lung, un drum de ani și ani. Cel mai adesea, un drum care trece în zbor înaripat printr-o lume fascinantă, prin magnifice țărîmuri de taine redescoperite.

Alteori însă e plat și cenușiu, străbătînd alene un vast domeniu cu orizonturi închise poeziei, îndepărtînd, în loc să apropie, felul final. Să exemplificăm. Profesorul a predat o lecție și urmează să o predea pe cea de a doua. Se înfrunțază în clasă ca pe cîmpul de bătăie. Una dintre primele obligații care intră în funcțiune este aceea de a-și menține autoritatea. Alegînd o formulă comodă pentru a realiza această necesitate, își pune în buzur, înainte de a trece pragul clasei, chipul cel de toate zilele, înlocuindu-l cu masca unei împietrite servenități. Urmează cîteva observații categorice privitoare la disciplină, apoi verificarea cunoștințelor (jocul de-a „îl prinde, nu-l prinde”) și operațiunea e completă. Apoi lecția nouă (toată lumea respira usurată) în care se înșiră mai „plat sau mai puțin plat, după puterea ficierii, „noile cunoștințe”. Unii elevi, mai tari de înșir, înghit în silă aceste „cunoștințe” nerumegate, alții capitulează și, cu ochii fixați la scrierile reci ale ochelarilor profesorului, lasă gîndul să zboare departe, odată cu pasărea liră, undeva în tărîl amețitoare. Și așa, miraculoasa lume a descoperirilor omeneste, lumea aceea în care am putea să călătorim ca într-un imperiu al basmelor, devine un marș lent, împiedicat, pe un drum monotonic și prăfuit, pe marginea cărui copii se așază obosiți și plucitși, ridicîndu-se alene după îndemnul repetat și insistente pentru a se așeza la loc deîndată ce supraveghera a încetat.

Totuși, fiecare lecție este un fragment, o porțiune din extraordinarul și fantasticul domeniu al științelor, fiecare dezvăluie copiilor una din marile minuni ale spiritului omenesc. Din marile descoperiri adunate, dram cu dram, veacuri de-a rîndul.

Ceea ce avem de făcut, este să aprindem scintila dorinței de a cunoaște. Și aici, pe lângă calitatea pregătirii noastre, pe lângă mîlțimea și valoarea metodelor cu care sîntem înarmați, mai este vorba de încă ceva: de climatul pe care știm să-l creăm în clasă, de poziția pe care ne situăm ca profesori. Este nevoie cîteodată doar de un zîmbet, doar de un dram de căldură, doar să înțelegem că și elevii dorințesc să știe, la fel cum dorim noi să-i facem să aște. Nu este nevoie să remunerezi nici la autoritatea noastră, nici la „verificarea cunoștințelor”, nici la „notare”, nici la „predarea noilor cunoștințe”, ci doar să-i înțelegem pe copii, să le răspundem, prin ceea ce le spunem în clasă, dorinței intime de a ști, care le este caracteristică. Să pornim cu ei către înalțimile spre care îi poartă visurile lor de viitor, să facem drumul prin lumea cunoașterii pasionant și fermecător, tot atât de pasionant și de fermecător pe cît sînt înșeși visurile.

O. BUZESCU

Clădirea Liceului „Nicolae Bălcescu” din Craiova.

14 DECENII

Duminică 20 noiembrie, la ora 8 dimineață, cîteva sute de elevi, îmbrăcați de sărbătoare au străbătut în lung și-n lat, în sunet de fanfară, străzile Craiovei. Așa a început sărbătoarea celor 14 decenii de existență a liceului „Nicolae Bălcescu”.

Ora 9. În fața Teatrului Național, o mare de oameni. Pe cîteva zeci de metri se întinde un culoar viu format din tineri, fete și băieți de toate vîrstele, în uniforme școlare. Sînt elevii de astăzi ai liceului. Cu urale și cuvinte de bun venit, își întîmpină oaspeții sosiți din toate colțurile țării. La festivitatea de sărbătorire a liceului și-au dat întâlnire cîteva generații care, ca elevi sau profesori, au trecut odinioară pragul școlii. Au venit de asemenea să cinstescă bătrîna școală profesori ai altor licee din țară, părinți ai elevilor și numeroși locuitori ai orașului. Au fost de față reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și ai Uniunii Sindicatelor din învățămînt și cultură.

Pe drept cuvînt sînt mîndri cei ce lucrează și învață aici, de școala lor, o școală cu un trecut lung și glorios, cu un prezent tot mai înfloritor. Ca o deplină confirmare a prețurilor de care se bucură școala stă panoul pe care sînt înscrise cuvintele rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu prilejul vizitei pe care conducătorii de partid și de stat au făcut-o în școală în luna iunie 1966. „Aprecieăm grija și dragostea dascălilor acestui liceu pentru continuarea tradițiilor progresiste ale înaintașilor. Străduința cu care pregătesc generațiile de viitori constructori ai socializmului și comunismului”.

Despre trecutul liceului, despre istoria sa îndelungată plină de fapte luminoase, despre activitatea neobosită a slujitorilor săi din trecut și de azi pentru propășirea și înflorirea învățămîntului nostru, a vorbit la festivitate, în cuvinte calde, evocatoare, profesorul Nicolae Andrei, directorul liceului.

Subliniind însemnătatea sărbătorii, vorbitorul a arătat că ea reprezintă un omagiu adus bogatelor tradiții ale învățămîntului românesc, pildele glorioase de muncă de înruș și de abnegație pe ogorul școlii ale înaintașilor. „Această sărbătoare — a spus tov. Andrei — urmează altele, deosebit de semnificative: cea a înființării universității craioveane, mîrturie elocventă a înfăptuirii politicii înțelepte a partidului nostru privind dezvoltarea, perfecționarea și repartișarea teritorială a învățămîntului, care vine să împlinească visurile vechi ale unor cărturari patrioți”.

Liceul „Nicolae Bălcescu” își are rădăcinile înfipte adînc în istoria Craiovei, a întregii Oltenii, cu care și-a împletit-o strîns. Existența sa este puternic legată de glorioasa

tradiții revoluționare ale poporului, de lupta sa neobosită pentru libertate și independență națională, pentru cultură și progres. Răsfîind paginile îngâbenite ale arhivelor, poți întîlni un hrisov datat la 25 iulie 1757, prin care domnitorul Constantin Mavrocordat hotărăște să se zidească, pe lângă minăstirea Obedeanu, două case care „s-au orînduit a fi întrebunătățite pentru școala obștească de învățătură”. Alături de școala de la Obedeanu ființau, în capitala Olteniei, și alte școli, așa-numitele „dascălii”.

În primăvara anului 1826 se deschide „Școala națională de limba românească”. Data înființării ei este consacrată de Karl Marx în însemnările sale. Școala și-a deschis porțile prin grija a doi profesori români — Ștefan Căpățîneanu și Grigore Plesoianu, elevi ai lui Ion Eliade Rădulescu. De-a lungul anilor au lucrat aici și alți profesori vestiți, animați de idealuri înălțate: Florian Aaron, Constantin Lecca, Ion Maiorescu, purtători curajoși ai ideilor de libertate națională și socială, animatori ai „clubului revoluționar craiovean”. Conștienți de marea însemnătate pe care o are școala în viața unui popor ei au manifestat o deosebită preocupare pentru educarea patriotică a elevilor.

Evenimentele anului 1848 au atras în vîrtejul lor pe toți profesorii și elevii școlii. La 13 iunie, conducătorii revoluționari au fost conduși în triumf în sala de examene a școlii, unde Eliade Rădulescu a citit Proclamația de la Islaz, în timp ce, în stradă, profesorul Ion Maiorescu se adresa multîmii entuziaste, mobilînd-o la luptă. O placă de marmură prinsă pe fațada școlii amintește astăzi mărețele evenimente de la 1848.

În fața școlii craioveiene au întins Hora Unirii, manifestîndu-și bucuria față de hotărîrea Divanului Ad-hoc din Muntenia care votase pentru Unirea Țărilor Române. Celebra pinză a lui Theodor Aman „Hora Unirii la Craiova” vorbește în imagini emoționante despre acele momente de neuit.

Și în anii ce au urmat profesorii școlii au fost mereu alături de popor. Ei s-au manifestat energic în apărarea țărînilor răsculați la 1907, iar mai tîrziu au sprijinit lupta proletariatului român condus de Partidul Comunist.

Neobosită a fost activitatea pe tărîm cultural și pedagogic a dascălilor școlii. Încă din primii ani de existență s-au pus aici bazele unei biblioteci. Prin rivna lui Ion Maiorescu, se procură prețioase materiale de studiu. Curînd se ridică și noul local. La catedrele școlii se perindă, an după an, profesori ai căror nume a rămas înscris cu litere de aur în analele ei: George Marin Fontanin, Mihail Străjanu, Vasile Mihăilescu, G. P. Constantinescu, M. Ciuceanu, Elie

Georgescu, C. D. Fortuonescu și mulți alții. Prin dragostea lor de patrie și popor, prin devotamentul cu care au slujit școala, ei au pregătit, înfruntînd multe greutăți, figuri proeminente ale culturii și științei patriei, oameni de înaltă valoare: diplomatul de prestigiu internațional Nicolae Titulescu, eruditul matematician Simion Stoilov, savanții de renume mondial Georgehe Titeica și Gogu Constantinescu, geologii Ludovic Mrzek și Sabba Ștefănescu, Nicolae Coculescu, creatorul Observatorului Astronomic, poezii Alexandru Demetrescu, pictorii Theodor Aman, Eustațiu Stoenescu, Ion Tucalescu și Corneliu Baba, doctorii Nasta și Jianu, academicienii Ilie Murgulescu, Ștefan Milcu, Traian Gheorghiu, Eugen Angelescu, Nicolae Petruțian, arheologul C. S. Nicolaescu Ploșcor, membru corespondent al Academiei și alții.

În anii noștri, Liceul „Nicolae Bălcescu” a cunoscut „gloria partidului și statului, alături de toate școlile țării, o etapă nouă, înfloritoare, bogată în realizări. În acest an școlar numărul elevilor ei este de peste 2.000, la care se adaugă cei 1.500 elevi ai secției fără frecvență. La dispoziția elevilor stau 5 laboratoare spațioase, înzestrate cu aparatură și materiale dintre cele mai moderne (laborator de geologie-geografie, hînoară, cuprinde una dintre cele mai bogate colecții de minerale din țară). Biblioteca școlii, ale cărei baze au fost puse încă din 1837, numără peste 32 de mii de volume,

unele dintre ele deosebit de valoroase prin vechimea și raritatea lor (40 de cărți poartă semnătura unor membri ai familiei stolnicului Constantin Cantacuzino și ai familiei lui Nicolae Mavrocordat). De pe băncile liceului pleacă în fiecare an tineri bine pregătiți, dintre care mulți se afirmă ca studenți străluciți și apoi ca specialiști distinși.

Sub îndrumarea profesorilor, elevii desfășoară și o bogată activitate cultural-artistică. Cucerite pe materii numără peste 700 de membri. Un mare număr de elevi face parte din formațiile de cor, din echipa teatrală, sînt membri ai orchestrelor școlii, ai echipei de dansuri populare. Programele artistice susținute de ei sînt apreciate nu numai în liceu, ci și în afara sa.

La sărbătoarea celor 14 decenii de activitate a liceului au adus cuvinte de valdă prețuire și stimă numeroși vorbitori.

Subliniind în cuvîntul său înaltă prețuire acordată de partid și guvernul muncii desfășurate de profesorii școlii, dintre care mulți sînt distinși cu titluri, cu ordine și medalii, tovarășul Mihai Ivan, secretar al Comitetului regional P.C.R. Oltenia, a scos în evidență înaltul lor spirit de răspundere, bogata experiență pedagogică pe care au acumulat-o.

La festivitate, prof. univ. Miron Constantinescu, adjunct al ministrului învățămîntului, a citit mesajul de salut al conducerii Ministerului.

(Continuare în pag. a 4-a)

NECESITATEA EDUCĂRII PENTRU VIAȚA DE FAMILIE

Este în firea lucrurilor ca diversele aspecte ale vieții sociale a viitorilor cetățeni ai patriei să capete în școala puncte de orientare trainice și sigure.

Un asemenea aspect îl constituie și viața de familie. Rolul social al familiei, locul ei important în societate face ca această chestiune să nu mai fie privită ca o chestiune strict personală, iar necesitatea educației pentru viața de familie să se impună în afară de orice îndoielă. Înruirea asupra școlii la vîrsta cînd individualitatea oferă un coeficient ridicat de plasticitate și e hotărîtoare pentru existența de mai tîrziu a omului recomandă școala drept un factor de mare valoare în acest compartiment.

Ideea nu este nouă. Ea a fost pusă, în contexte diferite, în multe țări. La noi, educația pentru căsătorie, pentru consolidarea familiei ulterioare, deși dată în școală foarte adeseori numai pe baze empirice, a avut în trecut propagatori și sprijinitori prestigioși, care au mers mai întotdeauna pe linia bunului simț, specific poporului român. Amintim, printre altele contribuții notabile, articolele favorabile educației în vederea familiei semnate de G. Cobuc și Sofia Nădejde în revista „Albina” la începutul secolului, propunerile temerare (pe atunci ale doctorului Gh. Marinescu de introducere a educației sexuale în școli, inițiativa lui Iosif I. Gabrea pentru educație familială în învățămînt, lupta presei muncitorești și progresiste împotriva ipocriziei claselor dominante în materie de etică familială. De asemenea, Gh. Bogdan-Duică, în „Pregătirea mamei pentru educație” (Educația, nr. 5-6, anul IV), preconiza obligația fetelor de 15-18 ani „să jertfească cîteva ore pe săptămîna pentru pregătirea ca educatoare în familie”.

Cu toate stăvilele puse de oficialitate, unele inițiativă pozitive au putut fi concretizate. În liceele de fete s-au predat, la lectile de igienă, unele noțiuni de puiericultură și s-au introdus ore speciale de menaj. În școlile normale de băieți și fete erau transmise cunoștințe psihopedagogice cu aplicații în educația pentru familie. La fel și în unele școli profesionale. Desigur, asemenea preocupări, ghidate de o optică parțial eronată, rămăneau insuficiente.

Astăzi, educația pentru căsătorie, pentru viața de familie și maternitate trebuie să se fundamenteze pe concepția riguroasă științifică condiționată de structura actuală de ansamblu a orînduirii socialiste, în concordanță cu interesele sociale generale. Căsătoria, familia, raporturile laînrice ale vieții familiale se cer de aceea tot mai distinct înglobate în sfera de acțiune a școlii.

Sprînjîn dat de școala educației în vederea familiei este încă îndestulător. Unii consideră că tinerii, la etatea cînd frecventează liceul, nu au încă interesul și înțelegerea corespunzătoare chestiunilor pe care le-ar pune această

educație, că ea trebuie făcută la o vîrstă cît mai apropiată de căsătorie și în timpul acesteia, ceea ce revine, evident, altor instituții și organizații obștești. În realitate, în ultimele clase de liceu, la vîrsta majoratului, se ridică totuși necesitatea, de o stringență actualitate, a pregătirii tinerilor în spiritul de răspundere pentru ulterioara lor contribuție, ca membri de familie, la dezvoltarea societății. Aceasta este o problemă de educație cetățenească, presupunînd nu ingerința educatorului în chestiunile „private” ale elevilor săi, ci pregătirea acestora spre a face față temeinic unui important act din viață, prin solicitarea zonelor celor mai profunde, mai intime, ale personalității lor, a laturii afectiv-senzoriale a acesteia. Nu numai atitudinile individualiste — care de altfel subminează și comportarea actuală — trebuie curmate, dar și consecințele neferice ale unui intelectualism unilateral sau ale unei „modernizări” prost înțelese. Nu e vorba de a urmări abstracțiunile și precepte, ci de a milita pentru practicarea unor virtuți familiale și patriotice în sinul societății noastre.

În acest scop socotesc că se poate acorda mai multă atenție cunoștințelor și deprinderilor pe care se constituie familia solidă, pregătirii elevilor pentru viața socială de mai tîrziu. Se impune fiște, așa cum s-a mai arătat, să se introducă în liceu ore de educație sexuală. La aceasta ar trebui să se adauge, fără supraîncărcarea programului de activitate, chestiuni care au atingere directă cu educarea în vederea familiei, precum: biosociologia familiei, căsnicia ca problemă a relațiilor dintre soți, raporturile ale familiei cu societatea etc. Apoi aspecte de economie casnică, noțiuni practice elementare pentru conducerea rațională, chibzuită a unui cămin, etc. iar pentru fete — și elemente de puiericultură și de menaj.

Un aport deosebit l-ar putea aduce și diriginții claselor a IX-a și a XII-a. Prietenia transformată în dragoste, premergătoare căsătoriei, e un subiect atractiv și cu efect de dirigenție. Orientarea aceasta ar viza potențarea unei anumite formații etice și ar deschide făgaș de realizare caracterelor.

Entuziasmul și generozitatea vîrstei de aur, încrederea în viitor, atasmamentul față de proiectele grandioase ale timpului nostru constituie premise ale acestei maturizări morale. Ea nu se produce de sine. Senturile proprii existente se precizează și dobîndesc claritate în munca instructiv-educativă desfășurată în spirit militant în școală. De aceea, educatorul este chemat să conducă un proces de formare a tineretului studios care să însumeze toate coordonatele vîrstei, să-i ajute pe tineri să fie fericiți miine. În familie și prin familie, așa cum sînt fericiți astăzi în școală, în joc, în visuri înaripate.

VALERIU C. NEȘTIAN

Incompatibilitate

Discuțăm deseori în colectivele didactice despre eficiența lecțiilor, Analizăm amănunțit condițiile care o determină, luăm măsuri multiple, chibzuite cu grijă, de natură să asigure cel mai bun pregătire a tinerilor pentru muncă, pentru viață. Și urmîrind o asemenea pregătire, sîntem chemați să ne ocupăm de elevii noștri nu numai în orele în care se află la școală, ci și în timpul petrecut în afara ei să le călăuzim viața în familie, în societate, să dăm țării oameni întregi, cu o personalitate pe deplin armonioasă în toate aspectele ei.

Dacă lucrurile stau așa — și oricum am al școlii știe că aceasta este chemarea lui — putem noi înșine să ne împărțim viața în două părți distincte: una în școală, alta acasă?

Putem să ne permitem a profesa principiul înalte „ex cathedra”, pentru ca odată coborîți de pe piedestalul ei să uităm ceea ce am spus?

Răspunsul la această întrebare e clar, știut de toți. Înțelegîndu-i semnificația, marea majoritate a dascălilor au o viață personală care concordă perfect cu înaltele norme etice transmise de ei tineretului.

O asemenea viață au și profesorii Liceului pedagogic din Buzău. Nu toți însă. Unul din ei — tristă excepție de la regulă — și-a abandonat familia, care-i sînghera „pasiunea” pentru o tînără, pe deasupra și elevă.

Pentru a-i determina implicațiile, o astfel de minoritate fie ea și înfimă, nu poate fi, nu trebuie pri-

viață statistic. Căci, dacă într-o oraș ca Buzău avem cîteva cazuri de același fel cu cel citat — și ele există — este suficient pentru a face cîteva sute de elevi să pună sub semnul întrebării compatibilitatea de educator a acestora.

Este cazul, credem, să se acorde o atenție sporită, la angajarea personalului didactic, nu numai criteriilor privind pregătirea de specialitate și pedagogică, ci și comportării în familie și în societate a solicitanților. Este mai ales cazul ca în facultățile care pregătesc profesori să se acorde mai mare atenție compatibilității sub aspect moral a studenților respectivi cu profesiunea aleasă. O astfel de atenție ar fi calificat, de exemplu, drept incompatibilă pen-

CONST. RĂDOȘ

STATUTUL

unităților și detașamentelor de pionieri din Republica Socialistă România

Organizația pionierilor din Republica Socialistă România cuprinde școlarii între 9—14 ani; ea contribuie, alături de școală și familie, la educarea și formarea tinerei generații.

Organizația pionierilor își desfășoară munca sub conducerea Partidului Comunist Român.

Activitatea pe care o desfășoară Organizația pionierilor are menirea de a stimula preocuparea elevilor pentru învățare, pentru întărirea disciplinei școlare și formarea deprinderilor de muncă; ea îi ajută pe elevi să-și lărgescă orizontul cultural, le dezvoltă inițiativa, interesul pentru știință, tehnică, artă și literatură.

Organizația pionierilor educă școlarii în spiritul patriotismului socialist, al dragostei și devotamentului nemărginit față de poporul nostru, față de Republica Socialistă România, față de Partidul Comunist Român; îi ajută pe copii să cunoască tradițiile și trecutul glorios de luptă al poporului pentru eliberarea națională și socială, să îndrăgească frumusețile și bogățiile țării, le cultivă mîndria patriotică pentru realizările obținute în construcția socialismului; contribuie la întărirea prieteniei și frăției dintre copiii români și cei din rîndul naționalităților conlocuitoare.

Organizația pionierilor educă pe școlarii în spiritul internaționalismului socialist, al prieteniei cu copiii din țările socialiste, din întreaga lume, sub semnul păcii și înțelegerii între popoare; ea le dezvoltă sentimentul solidarității cu lupta popoarelor pentru libertate și independență națională, pentru progres social.

Prin activitatea sa, Organizația pionierilor cultivă la copii cinstea, modestia, curajul și disciplina, prietenia și tovarășia; le dezvoltă dragostea față de munca fizică și respectul pentru cei ce muncesc, răspunderea pentru păstrarea cu grijă a bunurilor obștești.

Organizația pionierilor se îngrijește de organizarea plăcută și folositoare a timpului liber al școlarii, stimulînd curiozitatea și setea de cunoaștere, înclinarea lor spre cîntec, joc și drumeție; ea organizează activitatea cultural-artistică, sportivă și turistică pentru toți elevii din clasele I—VII.

În Organizația pionierilor elevii sînt pregătiți în vederea intrării în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

Pionierii sînt organizați în detașamente și unități ai căror comandanți sînt cadre didactice.

Pentru îndrumarea nemijlocită a activității pionieresti se constituie consiliile ale Organizației pionierilor (Consiliul Național, consiliile regionale, consiliile raionale (orașenești), consiliile pe școală).

I. Membrii organizației pionierilor

1. În Organizația pionierilor sînt primiți școlarii din clasele III—VII, în vîrstă de 9—14 ani, care sînt sîrguincioși la învățătură, respectă disciplina școlară, au o comportare corectă în școală, familie, societate.

2. Dreptul de a primi în Organizația pionierilor îl au detașamentele de pionieri. În detașamentele și unitățile constituite cu caracter temporar nu se primesc noi pionieri.

Școlarul care dorește să devină pionier se adresează verbal conducerei detașamentului. Atunci cînd în clasă sa nu există detașament de pionieri, el se adresează comandantului unității de pionieri, care stabilește detașamentul în care se va face primirea.

3. Elevul care dorește să intre în Organizația pionierilor este ajutat de conducerea detașamentului să cunoască scopul

organizației, conținutul legămintului. Indatoririlor pionierului și semnele pionieresti.

4. Primirea în Organizația pionierilor se face în adunarea detașamentului, în mod sărbătoresc, sub faldurile drapelului patriei și ale drapelului Organizației pionierilor. Comandantul detașamentului prezintă numele și caracterizarea școlarii care și-a exprimat dorința de a deveni pionier; supune apoi aprobării detașamentului, în mod individual, primirea lor în organizație. După adoptarea hotărîrii detașamentului, noii pionieri rostește legămintul, apoi comandantul le înmînează insigna și cravata.

La adunările de primire în Organizația pionierilor pot participa și părinții elevilor.

5. Legămintul pionierului:
„Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România; voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român; voi respecta neabătut indatoririle pionieresti!”

6. Indatoririle pionierului:
— Pionierul își iubește patria, cinstește trecutul glorios al României, tradițiile de luptă ale poporului nostru pentru libertate și independență națională.
— Învăța cu sîrguință.
— Iubește munca, apără și păstrează cu grijă bunurile obștești.
— Este disciplinat, îngrijit și ordonat, atît în școală cît și în afara ei.
— Este modest, cinstit și drept; spune întotdeauna numai adevărul.
— Este curajos și demn, are încredere în forțele sale și ale colectivului, este un bun coleg și prieten.
— Își iubește și își ajută părinții.
— Stimează și ascultă pe învățători și profesori, respectă pe cei mai în vîrstă decît el și are grijă de cei mici.

— Iubește și ocrotește natura, caută să cunoască frumusețile și tainele ei.
7. Deviza pionierului:
„Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte!”
Răspunsul la deviză:
„Tot înainte!”
Deviza pionierului se rostește în adunările pionieresti. Cînd răspunde la deviză, pionierul schițează salutul pionieresc. Salutul pionieresc se folosește, de asemenea, cînd se cîntă Imnul de Stat al Republicii Socialiste România, Internaționala, precum și cu ocazia ceremoniilor pionieresti.

8. Pionierul are dreptul să participe la întreaga activitate a detașamentului și a unității, să aleagă și să fie ales în conducerea detașamentului și a unității, să facă propuneri pentru îmbunătățirea muncii pionieresti, să ia parte la activitățile organizate de casele și Palatul pionierilor.

9. Pionierul care obține rezultate bune la învățătură, în activitatea pionierescă sau a săvîrșit fapte demne de laudă, este recompensat prin:
a) evidentierea în fața detașamentului;
b) evidentierea în fața unității;
c) fotografierea sub drapelul unității și păstrarea fotografiei în albumul unității sau expunerea la panoul de onoare al școlii;
d) acordarea de distincții Pionier și e) atribuirea titlului de „Pionier de frunte” (diplomă și insignă).

10. Pionierul care săvîrșește abateri este „muștrat” de către detașament, iar în caz de abateri mai mari este „muștrat” în fața unității, în vederea îndreptării lui.

II. Unitatea și detașamentul

11. Unitatea de pionieri se constituie în școlile în care există cel puțin trei detașamente de pionieri. Ea cuprinde toți pionierii din școala respectivă. În mod tem-

porar se pot constitui unități de pionieri în taberele școlare și în prevențiile pentru copii.

a) Unitatea alege anual comandamentul unității format din 5—15 pionieri, președinți ai unor detașamente și alți pionieri destoinici, care îl ajută pe comandant în organizarea întregii activități pionieresti. Dintre membrii comandamentului se desemnează președintele unității, care este în același timp și ajutor al comandantului unității.

b) Unitatea își desfășoară activitatea pe baza programului aprobat de Consiliul Organizației pionierilor din școală. Programul cuprinde:
— sărbătorirea, împreună cu școala, a evenimentelor însemnate din viața poporului;
— aniversarea unor personalități ale științei și culturii românești și universale;
— activități culturale-artistice și distractive organizate la nivelul școlii (serbări școlare, carnavaluri, pionieresti, serbări cîmpenești, focuri de tabără, expoziții);
— activități sportive de masă, excursii, turism;

— sărbătorirea „Zilei pionierilor” (manifestări culturale-artistice și sportive, parazi pionieresti);
— organizarea, împreună cu școala, a cercurilor pe obiecte, a cercurilor tehnice, a unor activități practice, care să permită inițierea copiilor în diferite îndelungi (apicultor, sanitar, prieten al naturii, folclorist, călăuză);
— organizarea festivă a încheierii perioadei de pionierat a elevilor din clasa a VII-a;

— sprijinirea activității detașamentelor. Programul de activități al unității de pionieri este întocmit de comandant, cu sprijinul comandamentului, ținînd seama de părerea și propunerile pionierilor.

c) Adunările unității de pionieri au un caracter solemn și se organizează cu ocazia „Zilei pionierilor” și cu alte prilejuri deosebite. Ele se deschid cu ridicarea pavilionului și întonarea Imnului de Stat.
d) Fiecare unitate are două drapеле: drapelul patriei și drapelul unității de pionieri, care sînt purtate la adunările unității, la parazi, demonstrații și serbări pionieresti. Fiecare drapel este purtat de un stegar, însoțit de alți doi pionieri, care formează garda drapelului.
Drapelul unității de pionieri este de culoare roșie, cu franjuri galbene de mătase pe margini.

Pe una din fețele drapelului sînt imprimată emblema organizației și inscripția: „Organizația pionierilor din Republica Socialistă România”. Pe cealaltă față a drapelului este scrisă Deviza pionierului.

12. Pionierii aceleiași clase constituie detașamentul de pionieri. În școlile generale care funcționează numai cu clasele I—IV și unde există un număr mai mic de 30 de pionieri, detașamentul se constituie pe școală.
a) Detașamentul își alege anual un colectiv de conducere, format dintr-un președinte și alți 2—4 pionieri buni la învățătură, tubiți și stimuți de colegi. Colectivul de conducere îl ajută pe comandant în organizarea activității detașamentului. Președintele detașamentului îndeplinește și funcția de ajutor al comandantului de detașament.
b) Detașamentul își desfășoară munca pe baza unui program care cuprinde:
— activități culturale-artistice (lecturi, șezători, învățarea de cîntece și poezii, vizionarea în colectiv a spectacolelor și filmelor, audii muzicale, vizitarea muzeelor și a caselor memoriale);
— expediții pionieresti pe urmele unor evenimente memorabile din istoria patriei și a mișcării democratice și revoluționare din țara noastră;
— întîlniri cu muncitori și țărani fruntași în muncă, activități de partid și de stat, ingineri, oameni de știință, cultură și artă; vizite la întreprinderi, șantiere;
— manifestări în aer liber: focuri de tabără, excursii, exerciții și concursuri sportive, concursuri de orientare turistică, jocuri instructiv-educative de masă;
— îngrijirea monumentelor eroilor.
Programul de activitate se întocmește

de către comandant, ținînd seama de dorințele și propunerile pionierilor.

La activitățile organizate de către detașament pot participa toți școlarii din clasa respectivă.

c) Detașamentul organizează, de regulă, o adunare pe trimestru. În cadrul acestor adunări se fac primiri de noi pionieri, se discută și se adoptă programele de activitate. La deschiderea adunării se cîntă Imnul de Stat.

d) Fiecare detașament de pionieri are două drapеле: drapelul patriei și drapelul detașamentului.

Drapelul detașamentului este de culoare roșie; pe una din fețele drapelului este imprimată emblema organizației, iar pe cealaltă față a drapelului este scris răspunsul la Deviza pionierului. Fiecare drapel este purtat de cite un stegar. La adunările de detașament, demonstrații și parazi pionieresti.

e) Detașamentul de pionieri este înzestrat cu goarnă și tobă.

III. Uniforma, semnele și distincțiile pionieresti

13. Uniforma pionierilor:
— Pentru băieți: pantalon bleumarin, bluză albă, bască albă (pentru cei din clasele V—VII bască bleumarin) și ciorapi trei sferturi.
— Pentru fete: fustă bleumarin, bluză albă, bască albă (pentru cele din clasele V—VII bască bleumarin) și ciorapi albi trei sferturi.

Pionierii poartă epoleți la bluză. Pe mîneca stîngă a bluzei se prinde emblema organizației, care are fondul de culoare albastră la pionierii din clasele III—IV și de culoare galbenă la cei din clasele V—VII.
De la epoleți pînă la buzunarul de pe partea stîngă se aplică un snur împletit, de culoare galbenă pentru președinții de detașamente și de culoare albastră pentru președinții de unități.

Pionierii poartă pe piept, în partea stîngă, insigna de pionier, care este semnul distinctiv al Organizației pionierilor.
Cravata pionierilor este de culoare roșie și se poartă deasupra bluzei, trecută printr-un inel alb.
Pionierul poartă insigna în fiecare zi, iar uniforma și cravata numai cu prilejul adunărilor pionieresti și ori de cite ori i se recomandă acest lucru de către comandant.

14. Distincțiile pionieresti constau din stele și insigne care se atribuie de către Consiliul Organizației pionierilor pe școală.
a) Stelele se acordă pionierilor care sînt fruntași la învățătură și desfășoară o activitate multilaterală.
b) Insignele se acordă pionierilor care obțin rezultate deosebite în anumite domenii de activitate (cercuri pe obiecte, tehnice, sanitare, de prietenii al naturii, de apicultură, echipe culturale-artistice, sport, turism).

Același pionier poate primi mai multe distincții, potrivit aptitudinilor și rezultatelor obținute.
15. Pentru merite cu totul deosebite, consiliile regionale acordă, la propunerea consiliilor raionale (orașenești), titlul de „Pionier de frunte” (diplomă și insignă).

16. Pentru activitate deosebită, desfășurată de unități și detașamente de pionieri, se acordă „Diploma de unitate (sau detașament) fruntașă” de către Consiliul Național al Organizației pionierilor, la propunerea consiliilor regionale.

17. Organizația pionierilor are marșul său propriu.

18. Unitățile și detașamentele de pionieri sărbătorește în fiecare an, în prima duminică a lunii iunie, „Ziua pionierilor”.

Profesorul Ion Minculescu lucrînd în muzeu.

Muzeul tinerilor istorici

Anul trecut, într-o zi de toamnă tîrzie, am vizitat Liceul nr. 36 din București. În holul școlii mîna atras atenția o vitrină pe care se afla inscripția „Colțul istoric”. Erau expuse aici, cu mult simț artistic, piese din diferite epoci, pe care le-am privit cu interes. Zilele trecute, vizitînd din nou școala, am căutat cu privirea „Colțul istoric”.

În locul lui am găsit însă un adăugat muzeu școlar. Lîngă obiectele prezentate anul trecut se adăugaseră multe exponate noi. În fața uneia dintre vitrine, tovarășul Ion Minculescu, profesor de gradul I, conducătorul cercului tinerilor istorici din școală și inițiatorul acestui mic muzeu, examina, împreună cu cîțiva dintre membrii cercului, cîteva monede din epoca romană și epoca bizantină.

Cercetător pasionat al trecutului istoric al poporului, profesorul Minculescu a organizat un schimb permanent de materiale și informații cu profesori ca Ion Hurduzeanu din Cîmpulung Muzel, Elisabeta Rădulescu din Curtea de Argeș, Gheorghe Popa din

Brezoi și alții. În același timp, el se străduiește să dezvolte și în rîndurile elevilor interesul pentru cunoașterea vestigiilor care luminează momentele importante ale istoriei patriei. Referindu-se la măsura în care exponatele muzeului îl ajută în pregătire, Ion Minculescu ne-a arătat că studierea pietrelor din epoca pietrei cîlțite i-a făcut pe elevii clasei a XI-a să se înteleagă mai bine de ce în paleolitic munca era dificilă și se producea puțin, iar studierea ceramicii datînd din neolitic a folosit ca material ilustrativ pentru studiul ocupațiilor omului din această epocă. Cert că vasele decorate cu benzi sau linii, fragmentele de ceramică dacă de la Sarmisegetusa, precum și piesele de ceramică romană, elabore și-au dat mai bine seama de înălțimea artistică ale strămoșilor.

Muzeul școlii are și un sector numismatic, care cuprinde peste 600 de monede. Se află aici monede dacice, monede din timpul republicii romane (secolele II și I î.e.n.), din timpul lui Octavian August,

Vespașian, Domițian, Traian, Hadrian, Dioclețian etc., monede bizantine ș. a. m. d. Membrii cercului și-au propus ca la primăvară, cînd se împlinește un veac de la apariția primelor monede în România modernă, să organizeze o expoziție de numismatică. Muzeul posedă în prezent monede românești din peste 100 de emisi.

Interesant este și sectorul de tipărituri al muzeului. Aici se află vechi manuale școlare, un exemplar al Cronicii lui Gheorghe Sincal, precum și un exemplar din „Regulamentul organizației”, datînd din 1847. Un alt colț al muzeului prezintă albume cu fotografii luate de membrii cercului în excursiile și vizitele organizate la muzeu și locuri istorice.

Profesorul Minculescu și-a propus să realizeze în școală un cabinet istoric, dotat cu tot ceea ce este necesar pentru valorificarea materialului tot mai bogat de care va dispune muzeul. S'îrădănia lui lăudabilă merită — și va găsi, sîntem siguri — sprijinul secției de învățămînt.

STEFAN DRAGHIA

SESIUNE ȘTIINȚIFICĂ

Recent a avut loc la Craiova o sesiune de comunicări științifice a cadrelor didactice din școlile orașului. Organizată sub îndrumarea secției de învățămînt a Sfatului popular orașeneș, cu concursul Universității Craiove și al filialelor locale ale societăților profesionale ale cadrelor didactice, sesiunea a reunit 21 de comunicări originale, aducînd o reală contribuție la ridicarea nivelului de pregătire al profesorilor.

A stîrnit mult interes, de pildă, comunicarea prezentată de profesorul Ion Negreanu — „Probleme și aspecte ale educației estetice în învățămîntul de cultură generală” — care a definit factorii, mijloacele și căile educației estetice și a enumerat condițiile dezvoltării acesteia, subliniînd locul ocupat de creația populară în cultivarea sensibilității și a gustului pentru frumos. Muncii educative i-a fost consacrată și comunicarea prezentată de prof. Militade Ionescu. Elaborată pe baza unei cercetări întreprinse în rîndurile a 200 de elevi din clasele IX—XI de la liceele nr. 2, nr. 4 și nr. 5 din Craiova, lucrarea profesorului Ionescu a analizat problemele educației elevilor în condițiile școlii mixte, sugerînd o serie de căi menite să conducă la înălțarea deficiențelor constatate.

Multe probleme interesante au fost ridicate în comunicările privind predarea. De pildă, comunicarea intitulată „Folosirea cunoștințelor de istorie literară locală în predarea lecțiilor de literatură română”, de profesorul Gheorghe Firănescu, a analizat cum sînt valorificate aceste cunoștințe în educația patriotică a elevilor. Comunicarea elaborată de prof. Georgeta Stoica și învățătoarea Maria Crîngoiu s-a ocupat de folosirea mediului local în formarea primelor noțiuni de geografie la clasa a III-a. Iar lucrarea profesorei Maria Pîrvănescu s-a referit la lecțiile de cercetare pe teren a

fenomenelor geografice. De un ridicat nivel științific a fost comunicarea privind rolul predării problemelor de fizică în formarea gîndirii științifice a elevilor, ca și comunicarea profesorilor Ecaterina Marian și Ion Vișan, despre metoda rezolvării problemelor de fizică și chimie. La rîndul lor, învățătoarea Maria Crîngoiu și Virginia Popa au prezentat o lucrare despre posibilitățile de modernizare a predării matematice începînd din primele clase ale școlii generale. Aceleiași probleme i-a fost consacrată cercetarea realizată de învățătorul Constantin Mitroiu cu sprijinul lectorului universitar D. Stoica, în cadrul căreia s-a experimentat o nouă programă de aritmetică la clasele I—IV.

Discuțiile purtate pe marginea comunicărilor au analizat numeroase aspecte ridicate în cuprinsul acestora. În același timp, în cadrul discuțiilor au fost relevate o serie de cerințe privind îmbunătățirea condițiilor în care se desfășoară munca de cercetare a cadrelor didactice. S-a arătat astfel că este necesar ca învățătorii și profesorii să fie mai amplu orientați asupra metodelor ce pot fi folosite în cercetare. În legătură cu necesitatea unei temeinice documentări de specialitate s-a propus să se înființeze la Craiova, ca și în alte centre regionale, filiale ale Bibliotecii centrale pedagogice. De asemenea, s-a considerat necesar ca, pentru asigurarea suportului științific necesar susținerii experimentale a unor dintre cercetări, să se pună la dispoziția cadrelor didactice care studiază probleme de specialitate și aparatul adecvat. De mare însemnătate pentru buna orientare a cercetărilor — au arătat participanții la discuții — ar fi întărirea activității cabinetului pedagogic din Craiova, ca și ridicarea nivelului muncii desfășurate de filialele societăților științifice ale cadrelor didactice.

D. T.

În viața pionierilor cîntecul ocupă un loc de seamă.

Poate fi studiată teoria literaturii în 31 ore?

Nu este nici un secret că în momentul de față teoria literaturii are o poziție dezavantajată față de celelalte discipline. Cauza, credem, rezultă din faptul că ea este privită dintr-un punct de vedere îngust, fiind considerată un fel de anexă a studiului istoriei literaturii.

Există mai multe elemente care generează această impresie. Unul dintre ele este soluția adoptată în prezent, după care studiul teoriei literaturii a fost înghesuit într-o treime din orele afectate studiului limbii și literaturii române în clasa a IX-a. Aceasta duce în mod fatal la comprimarea materiei, ceea ce înseamnă, implicit, superficialitate în tratarea problemelor și omiterea unor chestiuni de importanță majoră. Un alt element constă în conținutul programelor de teorie a literaturii, care, așa cum se prezintă acum, lasă impresia de a fi învechită, deoarece pune accent prea mare pe unele probleme depășite în datina unor probleme noi și actuale, pe care le ignorăm (în special la capitolul mijloacelor artistice, al versificației sau al teoriei genurilor). În sfârșit, partea de teorie literară din actualul manual pentru clasa a IX-a păcătuiește printr-o serie de inadvertențe și confuzii care de asemenea dau impresia de superficialitate, de elaborare în grabă. Impresia este întărită și de faptul că deși se află la a doua ediție, manualul a apărut în acest an fără nici o îmbunătățire.

După părerea noastră, teoria literaturii nu trebuie considerată un auxiliar pentru facilitarea înțelegerii operelor din istoria literaturii române ce urmează a fi studiate. Importanța teoriei literaturii ca ramură principală a științei literaturii constă în primul rând în aceea că îi înarmează pe elevii pentru toată viața cu știința de a pătrunde în profunzimea operei literare, a oricărei opere literare, din orice timp și din orice literatură. De aici necesitatea de a studia această disciplină în adâncime, de a cunoaște toate aspectele importante pe care le implică. În afară de aceasta, teoria literaturii oferă importante posibilități de educație estetică, în special dacă pentru exemplificări se apelează la cele mai valoroase opere. Apoi, dată fiind posibilitatea teoriei literaturii de a oferi exemple din literatura universală, ea creează înseamnă premise pentru introducerea în liceu a studiului istoriei literaturii universale și a esteticii. În sfârșit, teoria literaturii contribuie la îmbogățirea vocabularului elevilor cu termeni de specialitate din domeniul artei în general și al literaturii în special, precum și la lărgirea considerabilă a orizontului lor cultural.

Socotim că, astfel pusă problema, posedăm suficiente motive ce justifică propunerea de a se căuta o nouă soluție de studiere a teoriei literaturii, care să permită predarea ei în mod cât mai științific, în acord cu problemele contemporane, fără a o înghesui între limite stricte.

În acest sens, nu vedem în momentul de față decât trei soluții pentru care am putea opta. Prima ar fi soluția actuală, asupra căreia nu insistăm deoarece i-am amintit mai sus, în linii mari, dezavantajele și deoarece sîntem siguri că fiecare profesor care a predat în anul școlar trecut sau care predă

în anul acesta la clasa a IX-a, își dă seama în ce constau aceste dezavantaje.

O a doua soluție ar consta în predarea teoriei literaturii paralel cu istoria literaturii române. Cu alte cuvinte, după fiecare operă care se analizează în cadrul studiului literaturii române să se introducă un capitol rezervat cunoștințelor de teorie literară aferente operei respective. Pentru aceasta trebuie creată condiția ca fiecare operă la care se prevede analiza literară să i se afecteze o oră în plus, pentru problemele de teorie. Varianta aceasta ni se pare neștiințific și prezintă dezavantaje mai numeroase decât soluția actuală. În primul rând, ea nu oferă o privire de ansamblu asupra întregii teorii a literaturii, deoarece dispersează, pulverizează materia pe parcursul a patru ani de studiu, distruge conexiunea și interrelația dintre diferitele componente ale teoriei literaturii, exclude posibilitatea studierii problemelor în succesiunea lor logică și firească, menține teoria literaturii în stadiul de anexă a istoriei literaturii etc.

De aceea, cea mai potrivită și totodată cea mai firească ni se

pare cea de a treia variantă, care constă în predarea teoriei literaturii pe parcursul unui an întreg, de preferință tot în clasa a IX-a, acordându-i-se și numărul de ore. Soluția aceasta, firește este departe de a fi nouă, ea a mai fost aplicată la noi și ne permitem să propunem reintroducerea ei deoarece prezintă toate avantajele care celorlalte două variante amintite li se refuză: oferă garanția continuității, a succesiunii logice, a conexiunii și interrelației dintre diferitele părți constitutive, a unei strinse legături cu literatura națională și cu cea universală, a profundității și seriozității și a unui mai mare volum de cunoștințe.

Am socotit utilă reducerea în discuție a acestei probleme deoarece, așa cum se prezintă acum, studiul teoriei literaturii în liceu nu oferă garanția că rezultatele scontate și scopurile urmărite vor putea fi realizate și că elevii noștri vor obține ceea ce prețioasă preciepare, generatoare de mari satisfacții estetice și morale, de a descifra în profunzime farmecul, specificul și mesajul oricărei opere literare.

Prof. RADU CIOBANU

Critica abecedarului și a. b. c.-ul criticii

Abecedarul este prima carte prin care copilul pătrunde în tainca învățării, prima treaptă din șirul celor care îl vor conduce spre cetatea științei. Orice om al școlii știe cit de multiple sînt exigențele față de acest manual, cu puține propoziții și multe imagini. Este, poate, manualul cel mai greu de alcătuit de pe întreg parcursul anilor de școlaritate. Fiecare sunet, fiecare silabă, fiecare cuvînt prezentat unor elevi care abia își formează primele cunoștințe trebuie să se conformeze unei succesiuni determinate de norme psihopedagogice, lingvistice, didactice fiind seama de caracteristicile fonetice ale limbii, de modalitățile combinate ale sunetelor, de gradarea complexității de la silabe directe la silabe inverse și de aici la silabe închise și la aglomerări de consoane.

Desigur, actualul abecedar poate fi încă perfecționat, așa cum, de altfel, a fost perfecționat și până acum de la o ediție la alta, în urma sugerițiilor făcute de învățători. Orice sprijin acordat în vederea îmbunătățirii acestui manual de căpătîi al școlărilor este, fără îndoială, binevenit, chiar așteptat. Văzînd titlul articolului publicat de scriitorul Fănuș Neagu în numărul din 17 noiembrie a.c. al „Gazetei literare”, am considerat că toamă despre aceasta este vorba. Pare într-adevăr impresionantă duioșia cu care autorul își mărturisește dragostea pe care o simte și azi pentru prima lui carte de școală. Păcat numai că după acest început lînic este cuprins subit de revolta și minie la vederea abecedarului actual, tunînd și fulgerînd împotriva autorilor și ilustratorilor cărții.

Intr-aiți este de oarbă minia lui, încît nu mai vede nimic clar: lădița cu griu semănat de copii o confundă cu sutele de mii de hectare ale cooperativelor, un stetoscop îi apare drept un groaznic instrument de tortură și așa mai departe.

Semnatarul articolului din „Gazeta literară” reproșează autorilor abecedarului îndeeosebi schematicismul construcției propozițiilor și al fabulației din textele abecedarului. E adevărat — și propozițiile, și textele sînt schematic. Nici nu puteam fi altfel, de vreme ce principatul lor obiectiv, în această etapă a procesului instructiv-educativ, este de a fixa primele cunoștințe ale școlărilor și de a le dezvolta introducînd treptat sunete noi, grupate într-o succesiune cit mai variată, întii în cuvinte de una sau maximum două silabe. Totuși, și la aceste prime lecții se vedește preocuparea autorilor manualului de a construi propoziții complexe, cu semnificații cit mai diferite. De aceea, e înveșegat textul cu imagini reprezentînd diferite elemente ale căror fonograme nu le sînt cunoscute încă școlărilor la stadiul respectiv al învățării alfabetului. Tîn să subliniez că această metodă criticată vehement de Fănuș Neagu este amply folosită în alcătuirea abecedarului din majoritatea țărilor. S-ar putea ca unele din aceste desene să nu fie destul de sugestive, destul de realizate artistic. N-am avea nimic de spus dacă s-ar fi criticat conținutul lor real. Numai că, în loc să analizeze acest conținut, Fănuș Neagu defonemază adevărul, atribuînd desenelor a-

mănunte inexistențe sau distorsionînd-le de textul alăturat. Bunăoară, la lecția de la pagina 23 din „Abecedar, înainte de a învăța sunetele și literele s, c, l și t, nici un copil, vîzînd imaginea care reproduce prima pagină a ziarului „Știința”, nu va putea traduce desenul respectiv, în contextul dat, prin expresia „Un om are un Știința”, cum pretinde Fănuș Neagu.

Trec în revistă diferitele critici formulate la adresa abecedarului reluîndu-l din nou spre consultare, deși îl cunosc foarte bine. Revîd, de aceea, lecția de la pag. 11 despre care Fănuș Neagu scrie următoarele: „Pentru a înțelege ce e cu litera A și de unde vine ea, copiii lor e înfățișat un tablou, întins pe jumătate de pagină, în care o doctoriță calcă amigdalele unei fetițe cu o bară de metal sau de nichel”. Reproducerea alăturată a imaginii din abecedar cred că ne scutește de orice comentariu în legătură cu această „vizitine” a celui care a scris articolul „Abecedarul azi”.

La pagina 56, același citit doar titlul lecției „Elevii seamănă griu”, după care boamăntă sarcastic: „E un lucru arhicunoscut că, în toamnă, copiii de șapte ani ies pe ogor și aruncă griu în brazdă. Ei duc greu campaniilor de toamnă. Normal ar fi ca părinții lor să facă aceste treburi, dar în septembrie-octombrie, toți părinții — și în special cei de la țară — pornesc cîrduiri-cîrduiri spre Monte-Carlo ca să joace bacara”. Și aci reproducerea imaginii din abecedar și a textului alăturat dovedește clar că elevii seamănă griu în lădițe, fapt foarte frecvent în școlile noastre sătești. Mă întreb de ce i-a trebuit lui Fănuș Neagu o asemenea ironie fără obiect, de-a dreptul rău intenționată?

Mă întreb, de asemenea, cu ce scop sînt citate poezii evidente slab care au figurat poate, cîndva, în vreo revistă de copii, astfel încît să se dea impresia că ele ar face parte din abecedarul pus în discuție? Oare nu se manifestă și în această privință o tendință denigratoare?

Cît privește folosirea în abecedar a formei „asază”, de la verbul „a așeza”, este de ajuns să deschizi la pagina 89 „Dreptar ortografic, de ortopedie și punctuație” (Ed. Acad. Republicii Socialiste România, 1965), pentru a vedea că se recomandă textual, pentru indicativul prezent, persoana a III-a singular și plural, forma asaza.

În încheierea articolului său, Fănuș Neagu cere instituirea unor concursuri pentru alcătuirea de manuale școlare, în care „premiile să fie premii”. Se prea poate ca în concursurile de manuale desfășurate pînă acum premiile să nu fi fost suficiente de substanțiale. Dar dacă, așa cum spune autorul, „nu putem rămîne indiferenți la modul cum învăță și ce învață copiii noștri”, nu valoarea premiilor este considerentul pe care trebuie să-l luăm, în primul rînd, în seamă. De altfel, un asemenea concurs de manuale didactice, cuprînzînd și abecedarul, s-a încheiat de curînd.

Am vrut să vorbesc în rîndurile de față despre a.b.c.-ul criticii.

OLTEA DELARĂSCRUCI
învățătoare emerită

Între concret și abstract

În meseria noastră de profesori, anumite cerințe didactice ne împing uneori către clasificări menite să ușureze munca elevilor de asimilare intelectuală. Adeseori aceste clasificări nu sînt ale științei respective, ci ale metodelor ei. Pentru că experiențele noastre dovedit fructuoase de-a lungul citorva generații de profesori, încolțesc grăunțele tradițiilor și, o dată cu ele, alături de ele, se strecoară și buruiana unei dogme scăpate de plivitul selectiv al progresului.

Se mai face încă, în clasele mici, diferențierea între numere „concrete” și numere „abstracte”. Se spune că „3 nucii” e un număr concret și 3 simpli (vedeți cum sîm nevoia să adaug ceva după cifră?) un număr abstract! Or, noțiunea de „3” indiferent ce „sîm atîșa noi” în coadă, reprezintă în sine o însușire comună a unor mulțimi, fie ele de 3 pisici, 3 betisoare sau 3 regrete că încă nu e clar pentru toți următorul adevăr: un număr, numai prin simplul fapt că e număr, este o abstracțiune și nimic altceva!

Dar să admitem prin absurd această existență a numerelor „concrete” și să rezolvăm următoarea problemă de aritmetică:

Am grupat 30 de bomboane în mod egal în 3 cutii. Cîte bomboane sînt în fiecare cutie? Ați ghicit: 10. Răspunsul „corect”, cel la care unii tîn atît de mult, este „10 bomboane”. Stați să vă explic cum ați judecat: ați împărțit 30 de bomboane la 3, număr abstract.

Cum și de unde vine acest număr abstract 3? Păi ați luat numărul concret „3 cutii” și l-ați făcut abstract, foarte simplu! Operația aceasta de abstracțiune e cînd am nevoie, așa, la comandă, e un fel de locus-pocus foarte ingenios. Înainte a otrapce că vedeam în față 3 cutii; fac un semn aritmetic cabalistic, dispar cele 3 cutii și în locul lor rămîne abstracția coccoșată a cifrei 3. Asta pentru că vreau și am nevoie! Dacă n-am nevoie, las cutiile în raftul lor.

Abstracțiunea asta „la comandă” se poate face și cu un factor al unui produs, nu numai cu împărțitorul. Să pun problema invers: în fiecare cutie sînt 10 bomboane. În trei cutii cîte bomboane sînt? Vom abstracționa factorul 3 cutii și vom înmulți cu 10 bomboane. Rezultat: „30 bomboane”. Atenție! Nu abstracționați cumva „10 bomboane”, că veți găsi ca rezultat „30 de cutii”. Partizanii numerelor „concrete” și „abstracte” consideră că înmulțirea nu este cumulativă (!): 5x7 e altceva decît 7x5. Una este, spun ei, să înmulțim de înmulțitorul cu înmulțitorul, alta este înmulțitorul cu deînmulțitorul.

Rog să mi se ierle ironia redactării, ea este însă o reacție împotriva unei pedanterii didactice deplăzate.

Dar să vedem lucrurile altfel. Să pornim de la premisa existenței numerelor concrete, adică a existenței, la coada lor, a naturii elementelor din mulțimea pe care o măsoară. Să considerăm că operațiile care se fac

cu ele se fac numai cu „fantomel” lor abstracte și să atîșăm la coada rezultatului, într-o concretizare a lui, cu intermediul semnelor operației respective, o legătură între naturile obiectelor care au intrat în operație. Alunci lucrurile se cam clarifică. Problema mea, prima (cea cu împărțirea) s-ar rezolva așa: 30 bomboane : 3 cutii = 10 bomboane cutie. Problema inversă, care spune că în fiecare cutie sînt 10 bomboane și în care se cere totalul bomboanelor din 3 cutii, s-ar scrie: 10 x 3 cutii = 30 bomboane.

Ortodocșii mă vor acuza că am simplificat cutiile între ele și că simplificarea cu altceva decît cu numerele nu are sens. De acord! Dar să n-o numim simplificare. Să atîșăm — atunci cînd facem o înmulțire — mulțimilor (bomboane cutie) și (cutii) mulțimea (bomboane).

Înainte se aplicau elementele concrete ale unei mulțimi, prin intermediul unui număr abstract, pe se însăși. Dar dacă eu aplic elementele a două mulțimi diferite pe o a treia mulțime diferită, ce-o să fie? O să fie exact procedeele fizicii, pe care nu se supără nimeni și care este atît de bogat în rezultate! Să vă pun problema: Un biciclist parcurge 30 de km în 3 ore. Cu ce viteză merge? (Ergo, cîți km face într-o oră?) Răspuns: 10 km/oră.

Sau alta: Mergînd 3 ore cu viteza de 10 km/oră, ce distanță parcurge un biciclist în trei ore? Răspuns: 30 km. Vă su-

pără denumirea sau notația de bomboane cutie și cea de km/oră nu? Păi e aceeași problemă, numai „concretul” s-a schimbat!

Că pot prin acest procedeu să apară și numere „abstracte” ca rapoartă a două „cantități de același fel”, asta-i și mai bine. Fizicienii numesc această mulțime „coeficienți” și nu le atribuie nici o „dimensiune”. Com așa facem și noi în practică, atunci cînd verificăm dacă volumul rezultat dintr-o problemă e într-adevăr o funcție „de gradul 3”, sau aria — una „de gradul 2”. La fel facem și cînd funcțiilor trigonometrice nu le atribuim „nici o dimensiune”.

Poate nu este riguroasă această metodă, în sensul că inclocuiesc o convenție nefundamentală teoretic cu alta fundamentală ca „sentimental”, care are unele puncte vulnerabile. Practica de zi cu zi mă orată însă fructuoasă din punct de vedere metodic. Utilizînd-o acolo unde este necesară, în studiul aritmeticii, deci la clasele mici, lucrăm și în perspectivă, în sensul colaborării cu profesorii de fizică. Cealaltă metodă, complet deosebită de a lor, îi obligă pe elevii de felul inițial de a vedea lucrurile și apoi să le imprime felul „dimensional”. Mai afirm că procedeele acestea de „simplificare a cuvenților” îi familiarizează cu mecanismul algebrei pe cei care n-au început-o încă.

CONSTANTIN OTTESCU

Unele aspecte ale perfecționării cadrelor didactice

O dată cu dezvoltarea tot mai largă a învățămîntului de toate gradele din țara noastră, cadrele didactice din școlile generale, din licee, din școlile profesionale și tehnice sînt chemate să-și desăvîrșesc necontenit pregătirea pedagogică și profesională, pentru a fi la înălțimea sarcinilor mereu mai complexe ale instruirii și educării tinerelor generații. Perfecționarea măiestriei pedagogice a celor ce muncesc în școli este organizată și îndrumată de Ministerul Învățămîntului prin institutele de perfecționare a cadrelor didactice, care se preocupă, de mulți ani, să asigure învățătorilor și profesorilor din întreaga țară condițiile necesare pregătirii și susținerii examenelor de definitivare, de gradul II și de gradul I. An de an tot mai multe cadre didactice trec aceste examene, ceea ce ridică pe o treaptă superioară nivelul de predare în școlile noastre. Socotesc, totuși, că actuala formă de organizare a perfecționării cadrelor didactice nu este de natură să-i stimuleze îndeajuns pe învățători și profesori pentru a solicita într-o mai mare măsură înscrierea la aceste examene, în special la examenul de gradul II.

Cauza acestei situații constă în primul rînd, după părerea mea, în faptul că nu există o delimitare precis diferențiată și gradată a

obiectivelor fiecărui examen, corespunzător unei anumite etape, care să marcheze un anumit stadiu al pregătirii pedagogice și profesionale. Apoi, organizarea actuală a examenelor, mai ales a celui de gradul II, creează o psihologie reticentă față de ele chiar și unor cadre didactice cu o foarte bună pregătire profesional-pedagogică.

O delimitare precisă a obiectivelor examenelor ar putea fi următoarea: pentru examenul de definitivare — consacrară ca învățători sau profesori a tinerelor cadre didactice; pentru examenul de gradul II — consacrară ca defînători ai măiestriei în predarea cadrelor didactice definitive; pentru examenul de gradul I — consacrară științifică a unor cadre didactice de gradul II.

Examenul de definitivare, obligatoriu, l-ar chema astfel pe tînărul învățător sau profesor să dovedească dacă a dobîndit, în anii de ucenicie, deprinderile necesare mînuirii cu ușurință a metodelor de predare, dacă aplică în mod corect principiile pedagogice în munca sa la catedră, dacă se ține în pas cu progresele specialității sale, dacă realizează în lecțiile lui nu numai sarcinile instructive, dar și sarcinile educative ale procesului de învățămînt. În acest mod examenul de definitivare ar atesta un anumit grad al perfecționării la catedră a tinerelor cadre didactice

— acela al depășirii uceniciei pedagogice. Desigur că, pentru a confirma aceasta, examenul de definitivare nu trebuie să semene, așa cum se întîmplă în prezent, cu un examen de specialitate dat la universitate, la institutul pedagogic sau la școala pedagogică. Asemenea examenele cadrele didactice le-au trecut la vremea lor și n-are nici un rost să le repete. Ni se pare necesar ca examenul de definitivare să-i supună pe tinerii candidați unei atențe și minuțioase verificări a activității la catedră, atît sub aspect instructiv cît și educativ, să le solicite susținerea unei lucrări din care să se poată constata nu numai calitatea cunoștințelor, ci și calitatea interpretării științifico-pedagogice a fenomenelor ce se evidențiază în munca din școală și să exploreze, printr-un colochiu, nivelul pregătirii lor ideologic-politice precum și în ce măsură se tîn la curent cu tot ceea ce este nou în specialitatea lor și în pedagogie. Pe baza rezultatelor diferențiale obținute la examen s-ar putea da o clasificare care să fie luată în seamă și la stabilirea locului de muncă. Aceasta ar da examenului de definitivare forma unui examen-concurs, ceea ce va stimula o pregătire superioară a candidaților.

Dacă examenul de definitivare reprezintă o obligație pentru cei ce vrea să se consacre școlii, exame-

mul de gradul II ar trebui să constituie, pentru cadrele didactice definitive, nu numai o simplă manifestare facultativă, și aceea izolată ci o manifestare de masă, menită să demonstreze calitatea superioară la care își desfășoară munca instructiv-educativă. În aceste condiții, examenul de gradul II ar trebui să aibă drept obiectiv distinct atestarea unei adevărate măiestrii în predare. Candidații la acest examen trebuie solicitați să-și dovedească măiestria nu prin răspunsuri școlărești la bilete cu întrebări, ci mai ales prin activitatea lor la catedră. Consider, de aceea, că inspecția la catedră ar trebui să constituie factorul determinant în aprecierea candidaților, urmărind înainte de toate măiestria predării. În ceea ce privește lucrările elaborate de candidații la examenul de gradul II, acestea ar trebui să fie după părerea mea, lucrări de sinteză metodologică în legătură cu obiectul predat, care să evidențieze ce aduce nou în acest domeniu experiența lor proprie.

În sfârșit, examenul de gradul I ar trebui să aibă drept obiectiv consacrară științifică a profesorilor de gradul II care desfășoară o merituosă activitate de cercetare. Această consacrară ar arăta atît nivelul superior la care a ajuns învățămîntul nostru cît și

contribuția cadrelor didactice la dezvoltarea gîndirii pedagogice românești. Examenul de gradul I ar trebui să constea deci în prezentarea unui manual, a unei metode sau a altei lucrări de literatură pedagogică publicată sau în curs de publicare. Conceput astfel, examenul de gradul I i-ar stimula pe profesori să participe în mai mare măsură și cu o mai înaltă înțuță științifică la elaborarea manualelor școlare, a metodelor sau a altor lucrări de natură să contribuie la modernizarea învățămîntului nostru.

În ceea ce privește modul de organizare a examenelor consider că din comisiile de examinare ar trebui să facă parte și cadre didactice din școala generală și liceu, fiecare din ei reprezentînd cu adevărat un „primus inter pares”, învățători sau profesori emeriți și frunțași. Consider că, în felul acesta, examenele de grad ar corespunde într-o măsură mai mare obiectivelor majore ale perfecționării învățămîntului și stimulării interesului manifestat de membrii corpului profesional, antrenîndu-i să urce succesiv treptele calitativ superioare în pregătirea lor profesională și în măiestria activității lor la catedră.

Prof. ZAHARIA TALABĂ

riu pic mus-că prunedra-gă
griu spic sca-ră prunedrag
rea tai ta-blă spunne Pe-tre
vrea stai bla-nă spun Pe-tri-că

Elevii seamănă griu
Elevii din clasa întii au pus pămînt în ladă. Apoi au semănat boabe de griu. Griul a răsărit.

BRĂȘOV: Formațiile artistice se pregătesc intens

Continuând vechi tradiții, cadrele didactice din orașul Brașov desfășoară o vie și interesantă activitate cultural-artistice. Comisia culturală a Comitetului sindicatului învățământ a reușit să antreneze în această activitate un mare număr de profesori, învățători și educatoare, oameni entuziaști, care pun pasiune în tot ce fac și care se străduiesc să dea talentului lor, prin muncă perseverentă și conștiincioasă, un ridicat nivel artistic interpretativ. Și nu de puține ori strădania lor de artiști amatori a fost călduros răsplătită de publicul spectator și de juriile concursurilor la care au participat. Frumoase aprecieri au obținut formațiile de teatru de păpuși (în limba română și în limba germană), echipa de teatru, corul și orchestra semisimfonică.

În prezent, toate formațiile artistice ale sindicatului sînt în pregătire, pregătindu-se pentru primele confruntări cu publicul. Co-

mul, soliștii și orchestra semisimfonică și-au propus să participe împreună la cel de-al VIII-lea concurs republican al artiștilor amatori cu fragmente din opera „Lăsați-mă să cînt” de Gherasce Dendrino, încheiate într-un spectacol unitar. Întrucît este vorba de un spectacol de mai mare amploare decît cele realizate pînă în prezent, sînt antrenate, în afara artiștilor amatori, și alte cadre didactice talentate, care lucrează la decoruri, costume etc.

De pregătirea corului și a soliștilor se ocupă profesorii Aron Bogdan, Ștefan Stanciu și Cornel Arion, iar de cea a orchestrei Anselm Honigberger de la Filarmonica de stat din Brașov.

Formația de teatru a obținut în anii trecuți frumoase succese cu piese inspirate din viața cadrelor didactice. În anul 1965 s-a jucat „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian, iar în 1966 piesa „Absen-

ționate”, scrisă de profesorul brașovean Constantin Cuza. Printre animatorii acestei formații trebuie citați profesorii Mircea Armasu, Mona Ștefănescu, Elena Neguș, Tatiana Comaniciu și alții. În anul acesta, membrii formației de teatru se vor prezenta în fața colegilor lor tot cu o piesă a profesorului Constantin Cuza, intitulată „Capricii”.

În curînd va fi prezentat în fața publicului procesul-literar „Este inovată Ana Karenina?”, organizat de Sindicatul învățământ în colaborare cu revista „Astra”. O contribuție valoroasă la buna reușită a procesului literar o are profesoara Lidia Dorneanu.

Cele două formații de teatru de păpuși se pregătesc și ele intens pentru întîlnirea cu micii spectatori.

Prof. VASILE BIRSAN

BACĂU: Expoziție de artă plastică

De curînd, în sălile secției de artă a Muzeului regional din Bacău s-a deschis o expoziție de artă plastică a cadrelor didactice din regiune. Expoziția prezintă vizitatorilor peste 70 de lucrări de pictură, grafică și sculptură.

Iată ce ne-a spus, cu această ocazie, profesorul Mihai Semenov, unul din entuziaștii inițiatori și organizatori ai expoziției: „Nevoia de a comunica prin imagini grafice ceea ce gândim și simțim, de a analiza și sintetiza emoții umane firești, face ca dialogul nostru cu publicul să fie sincer și direct. Am dori ca această expoziție să fie nu numai un prim pas, dar să se transforme într-o tradiție, într-un

eveniment anual așteptat de toți în viața culturală a regiunii noastre”.

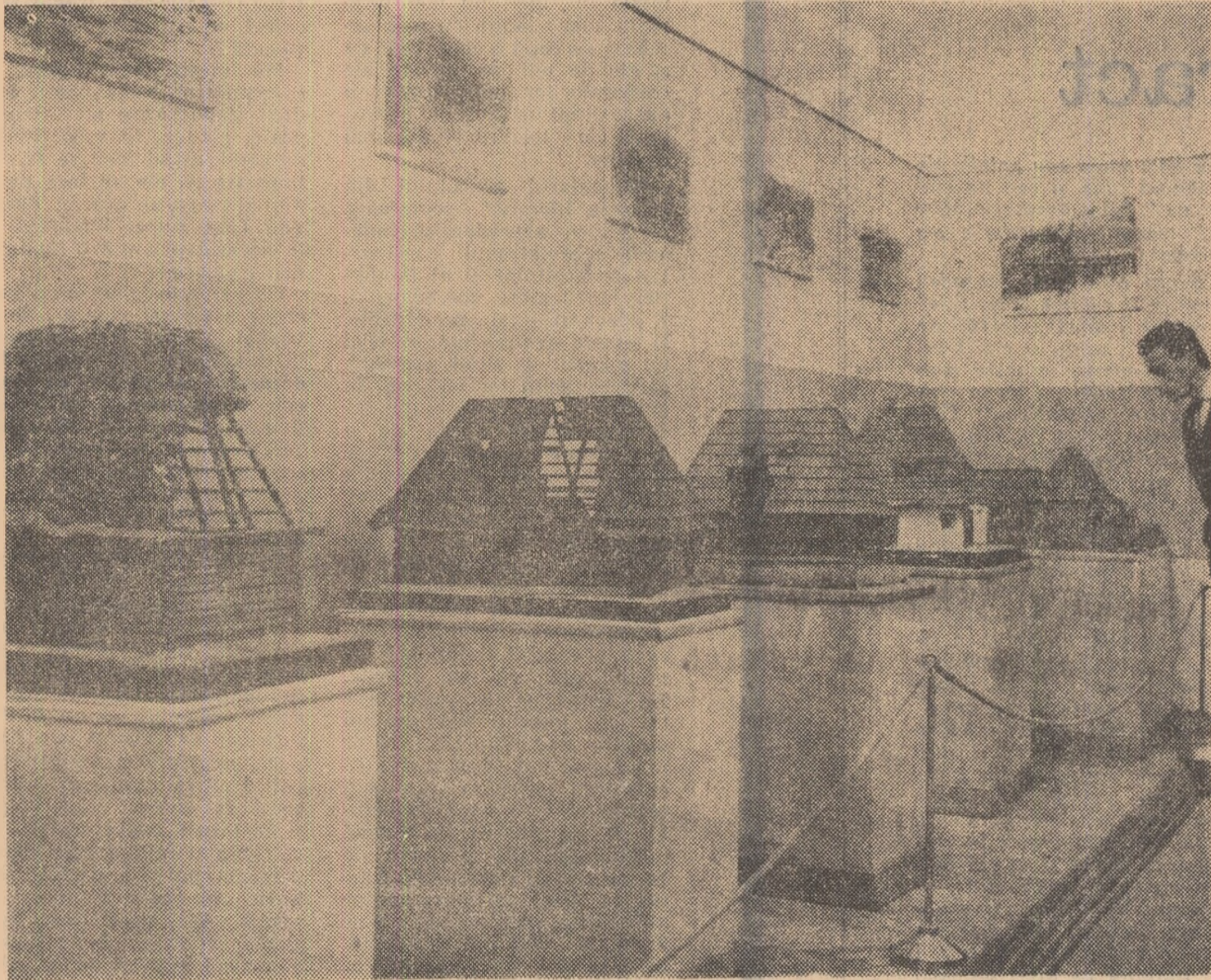
Vizitatorii pot admira, la această expoziție, lucrările în ulei ale profesorilor Mihai Butnaru („Mama”, „Flori și ceas”), Mihail Cusmir („Portret de bărbat”, „Peisaj de toamnă”), Dumitru Florea, Nicolae Hamza, C. Limboi, Gh. Mocanu, care expun peisaje, natuiri statice, portrete. Lucrări interesante semnează Milus-Mihai Semenov. Amintim dintre ele „Peisaj inedit”, „Simetrie în spațiu”, „Universuri”, „Geneza materiei viii”, care se disting printr-o plăcută cromatică și o tematică actuală. De asemenea, sînt de reținut lucrările profesorilor Arpad și Maria Columban, Remus Vrinceanu, Cucos Costică, Cicerone

Cojocaru, Salomeia Velea Kacso, care prezintă linogravuri, xilogravuri, acuarele.

Deși slab reprezentată cantitativ, sculptura este prezentă prin lucrările profesorilor Petru Pinca și Gh. Mocanu („Școlărița”, „Tinerete” și „Compoziție”), care atrag atenția publicului prin calitatea lor.

Expoziția cadrelor didactice din regiunea Bacău este prima de acest gen. Afluența de vizitatori, pe zi ce trece mai mare — o dovadă a aprecierii pe care i-o acordă publicul — este o răsplătă bine meritată a unei munci entuziaste și creatoare.

Prof. CECILIA PASCARU

Muzeul etnografic din Cluj: Sala construcțiilor sătești din diferite raioane ale Transilvaniei.

Prevederile legii pensiilor

— Răspuns la întrebările cititorilor —

Mai mulți cititori ne solicită să precizăm în ce condiții se poate transforma pensia de invaliditate în pensie pentru limită de vîrstă.

1967 vor fi pensionate pentru limită de vîrstă de vechime incompletă în muncă vor putea beneficia de sporul de pensie pentru continuitate în muncă prevăzut de noua legislație.

Baza de calcul rămîne aceeași, adică salariul tarifar mediu avut în vedere la stabilirea inițială a pensiei.

Răspuns: Pensionarii de invaliditate de orice grad pot cere transformarea pensiei de invaliditate în pensie pentru limită de vîrstă dacă îndeplinesc condițiile de vechime în muncă și de vîrstă prevăzute de lege pentru acordarea acesteia.

Răspuns: De sporul de pensie pentru continuitate în muncă, prevăzut de art. 13 al proiectului legii pensiilor, vor beneficia toți pensionarii pentru limită de vîrstă indiferent dacă au vechimea integrală sau incompletă în muncă. Sporul se va acorda în procentele stabilite de lege, în raport de continuitatea pe care o are fiecare.

Profesorul T. CRISTESCU ne scrie că a fost pensionat pentru limită de vîrstă în 1965, pensia acordată fiind de 1200 lei — plafonul maxim — deși din calcul i-ar fi reieșit 1450 de lei. Întrebă dacă, în această situație, după 1 ianuarie 1967 va beneficia și el de majorare sau i se va recalcula pensia.

Art. 29 din proiect prevede însă și unele excepții. Astfel, invalizii de gradul I și II care au vechimea necesară pentru obținerea pensiei pentru limită de vîrstă au dreptul să primească cuantumul acesteia chiar dacă nu au împlinit vîrsta cerută pentru obținerea unei asemenea pensii.

Invățătorul N. IRIMESCU și alți pensionari întreabă cum se va face recalcularea pensiilor celor care, după pensionare, au continuat activitatea ori s-au reîncadrat în activitatea cuantumul pensiei se va recalcula pe baza salariului tarifar mediu avut în vedere la stabilirea pensiei, sau pe baza salariului tarifar mediu realizat după reîncadrare?

Răspuns: Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 12-14 octombrie a.c. prevede că se desființează plafonul maxim de 1200 lei, stabilit la pensile al căror nivel, rezultat din aplicarea prevederilor legale, era superior acestei sume. Ca urmare pensionarii a căror pensie rezultată din calcul este între 1200-1380 lei, vor beneficia de majorarea generală de 15 la sută, calculată la pensia de 1200 lei. Pensionarii a căror pensie rezultată din calcul depășește suma de 1380 lei vor primi pensie rezultată din calcul, fără altă majorare. Așadar, în cazul dv., cum pensia rezultată din calcul era de 1450 lei, cu începere de la 1 ianuarie 1967, ca urmare a desființării plafonului, veți primi drept pensie această sumă.

În ce privește invalizii de gradul III, aceștia au dreptul la cuantumul pensiei pentru limită de vîrstă chiar dacă nu au împlinit vîrsta cerută pentru obținerea acestor pensii, însă au vechimea în muncă de cel puțin 25 de ani, bărbații și 20 ani femeile și sînt nerevizibili.

Răspuns: În baza art. 58 din proiect, recalcularea pensiilor celor care au continuat activitatea ori s-au reîncadrat în muncă după data pensionării se face prin adăugarea la vechimea în muncă a timpului lucrat după pensionare.

ELENA VASILESCU, învățătoare din București, întreabă dacă persoanele care după 1 ianuarie

Handbalul, un sport mult îndrăgit de elevi.

Constătuire a profesorilor de educație fizică

În această perioadă, în întreaga țară se desfășoară constătuiri regionale ale profesorilor de educație fizică, pentru dezbaterile instrucțiilor elaborate de Ministerul Învățămîntului și Consiliul general al U.C.F.S. în legătură cu organizarea și desfășurarea activității de educație fizică și sport în rândurile elevilor, ca și a instrucțiilor privind organizarea și funcționarea liceelor cu program de educație fizică și a școlilor sportive. Pînă în prezent asfel de constătuiri au avut loc în regiunile București, Hunedoara, Mureș-Ardeal, Mureș-Maghiară etc.

Constătuirea profesorilor de educație fizică din orașul București, organizată de secția de învățămînt a orașului, s-a desfășurat în ziua de 21 noiembrie a.c. La lucrările ei au fost de față reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și Consiliului general U.C.F.S., ai Comitetului U.T.C. al orașului București, directori de școli, inspectori, antrenori și medici sportivi.

Luînd cuvîntul în cadrul constătuirii, prof. Sofia Puscasu, șeful secției de învățămînt a Statului Popular al Capitalei a prezentat un plan de măsuri menit să ducă neîntîrziat la ridicarea eficienței activității sportive în școli.

Participanții la discuții și-au exprimat în unanimitate adeziunea față de măsurile luate în vederea dezvoltării activității sportive în rândurile elevilor și au făcut numeroase propuneri menite să contribuie la întărirea eficienței acestora. De mult interes s-ar bucura un cabinet metodic al profesorilor de educație fizică, a arătat prof. Constantin Popescu, directorul Școlii sportive nr. 2. Prof. J. Aitel de la Liceul „Gh. Șincai” a vorbit despre necesitatea unui continuu schimb de experiență între profesorii de specialitate, mai ales pentru găsirea unor soluții eficiente de aplicare a metodelor noi în condițiile specifice ale fiecărei școli. Prof. Emil Manea de la Liceul nr. 36 a subliniat necesitatea de a se asigura o mai judicioasă folosire a spațiului școlilor pentru educația fizică a elevilor. El a arătat astfel că în școlile care nu au săli de educație fizică se pot folosi în acest scop sălile de festivități utilizate în general numai de 2-3 ori pe trimestru pentru serbările școlare.

În încheierea constătuirii, tov. Petre Caprî, președintele Consiliului orgănesc București al U.C.F.S., a înmînat unui număr de 25 de profesori diploma și insigna pentru merite deosebite în activitatea de cultură fizică și sport.

TR. I.

CĂRȚI / CĂRȚI

În ajutorul profesorilor de geografie

Volumul II din culegerea de materiale metodice „În ajutorul profesorului de geografie” cuprinde un bogat material privind aspecte diferite ale muncii profesorilor de specialitate — desfășurarea lecțiilor, aplicațiilor practice și excursiilor geografice, amenajarea cabinetelor de specialitate și a terenurilor geografice, activitatea cercurilor de tineri geografi etc.

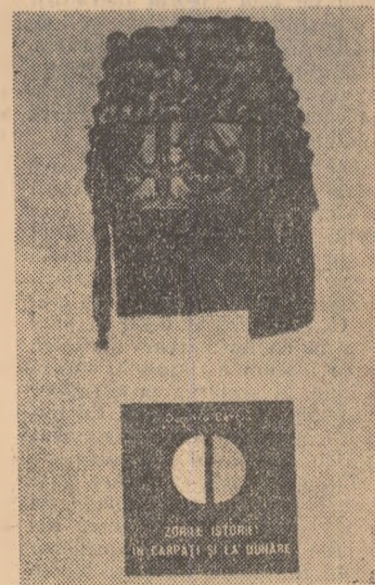
Reține atenția, prin importanța problemei pe care o pune în discuție și prin argumentarea concludentă, articolul „Taberele-curs ale S.S.N.G., formă de pregătire post-universitară a geografilor și bioloșilor în școli” de C. Lupășcu.

Se remarcă de asemenea pentru utilitatea lor nemijlocită în sprijinul procesului de învățămînt, articolele „Lucrări și aplicații în clasă și pe teren pentru formarea noțiunilor geografice la elevii clasei a III-a” de L. Vulcu, El. Köhler, care dă învățătorilor o serie de sugestii valoroase pentru studierea în formă vii, atrăgătoare și eficiente a geografiei, precum și comunicările „Aparate și instrumente pentru amenajarea cabinetului geografic” de N. Găman, „Aparate și instrumente pentru amenajarea unui teren geografic” de Z. Benedek și „Organizarea și desfășurarea unei drumeții geografice școlare” de Em. Birta, C. Cucută, El. Georgescu și R. Raita.

Două materiale abordează indeosebi aspecte ale modernizării studiului geografic. Este vorba de materialele „Aparate și instrumente folosite în predarea lecțiilor cu tema

În ansamblu, volumul II din culegerea „În ajutorul profesorului de geografie” constituie un prețios material metodic pus la îndemîna cadrelor didactice de specialitate.

Zorile istoriei în Carpați și la Dunăre

Bizuinđu-se pe o foarte bogată documentare, care cuprinde rezultatele unor recente descoperiri și cercetări arheologice, prof. univ. Dumitru Berciu dă în lucrarea „Zorile istoriei în Carpați și la Dunăre”, apărută de curînd în Editura științifică (colecția „Pagini din istoria patriei”) o sinteză, accesibilă marelui public, a istoriei orînduirii comunei primitive pe teritoriul României. Lucrarea prezintă comunitățile omenești din cele mai vechi timpuri pînă la formarea statului slavagist începîndu-se sub Burebista. După o incursiune în epoca începuturilor îndepărtate ale societății omenești pe teritoriul României (descoperirile din Valea Drîjovului — Slatina), urmează două capitole consacrate gîntei matriarhale, apoi trecerii de la vîntoare și pescuit la cultura plantelor, precum și începuturilor agriculturii primitive. În legătură cu aceasta e prezentat procesul de dezvoltare a comunităților tribale, apoi a uniunilor tribale și apariția primelor așezări întărite. Ultimele capitole se ocupă cu procesul de destrămare a orînduirii comunei primitive, cu geneza și istoria geto-dacilor pînă către anul 100 î.e.n.

Autorul subliniază în încheiere originalitatea și însemnătatea dezvoltării societății omenești pe teritoriul României, reliefînd rolul primordial al factorului autohton în dezvoltarea istorică pe acest teritoriu și caracterul ei unitar.

Studii de dialectologie română

Apărută de asemenea în Editura științifică, lucrarea „Studii de dialectologie română” de prof. univ. Boris Cazacu, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, este alcătuită din două părți. Prima parte tratează problemele teoretice actuale ale dialectologiei românești. Partea a doua înfățișează rezultatele unor cercetări efectuate asupra graiurilor și dialectelor românești.

Lucrarea se adresează atât cercetătorilor dialectologi, studenților, profesorilor, cit și tuturor celor ce se interesează de problemele graiurilor vorbite în țara noastră.

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

14 DECENII

rului Învățămîntului, felicitînd întregul colectiv didactic și pe elevii liceului cu prilejul acestui important eveniment. Relevînd roadele bogate ale liceului, tovarășul Mihail Roșianu, președintele Uniunii sindicatelor din învățămînt și cultură, s-a arătat că ele fac cinste numelui glorios al liceului, tuturor celor care l-au slujit și-l slujesc.

Au mai luat cuvîntul, în numele foștilor profesori, tov. Tomescu Gheorghe, care a rostit o emoționantă cuvîntare, evocînd activitatea rodnică a corpului didactic de odinioară. Acad. Ștefan Milcu, vicepreședinte al Academiei Republicii Socialiste România, fost elev al liceului „N. Bălcescu”, a făcut o strălucită expunere asupra școlii noi și asupra concepției umanismului științific.

Elevii și levele liceului s-au angajat prin cuvîntul utecistului Gelu Ionescu la o muncă susținută, considerînd actuala sărbătorire

ca un imbod spre noi realizări la învățătură, principala îndatorire a tineretului nostru școlar.

Cu prilejul sărbătoririi liceului craiovean tovarășii Ștefan Voitec, președintele Marii Adunări Naționale, și acad. I. G. Murgulescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, foști elevi ai școlii, au trimis telegrame de salut care au fost citite la festivitate.

În acordul unanim participanții la festivitate au trimis o telegramă tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. „Cadrele didactice și elevii liceului „N. Bălcescu” din Craiova — se spune în telegramă — își exprimă, cu ocazia aniversării celor 140 ani de existență a liceului, sentimentele de deplină recunoștință față de Partidul Comunist Român, de Comitetul său Central, față de dumneaovăstră personal, tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru părintească grijă ce o purtați permanent școlii, elevilor și dascălilor ei, pentru minunatele condiții de muncă și de viață create nouă și întregului nostru popor”.

INVĂȚĂTORI, PROFESORI, IUBITORI AI NATURII,

Abonați-vă pe anul 1967 la revistele:

NATURA — seria geografie-geologie”

și

NATURA — seria biologie

Revistele publică materiale care vin nemijlocit în sprijinul predării geografiei, geologiei, științelor naturale și agriculturii în licee și școli generale. Fiecare serie apare cu 6 numere pe an. Costul unui abonament pe 1 an la fiecare serie este 36 lei. Abonamentele pot fi făcute în lunile noiembrie și decembrie a.c.

EDUCATORI, INVĂȚĂTORI, PROFESORI!

Abonați-vă din timp, pe

anul 1967, la

REVISTA DE PEDAGOGIE

Abonîndu-vă pe un an întreg, vă asigurați colecția completă a revistei. Costul abonamentului

anual: 60 lei.

Abonamentele se fac prin difuzorii de presă, factorii poștali și oficiile poștale.